

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 1133/16
03.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. Из ..., кога заступа пуномоћник Милош Манџукић, адвокат из Ниша, Мачванска бр.18/10, ради поништаја решења туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране, УП-2 број 8-9/11 од 07.09.2012. године, у извршењу одлуке Уставног суда, Уж. 4648/2013 од 23.12.2015. године, у правној ствари престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране, УП-2 број 8-9/11 од 07.09.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда II-1 У. 12887/12 од 28.03.2013. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране, УП-2 број 8-9/11 од 07.09.2012. године којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца, изављена против решења начелника Регионалног центра МО Ниш, инт. бр.... од 19.05.2011. године, којим је одлучено да тужиоцу, цивилном лицу на служби у МО СЦГ, престаје служба без сагласности цивилног лица, због укидања РМ на коме је распоређен са даном 31.08.2005. године.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда, Уж.4668/2013 од 23.12.2015. године, тачком 1. диспозитива, усваја се уставна жалба А.А. и утврђује да је решењем Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране, УП-2 број 8-9/11 од 07.09.2012. године и пресудом Управног суда, II-1 У. 12887/12 од

28.03.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на рад, из члана 60. Устава Републике Србије, а тачком 2. диспозитива, поништава се наведена пресуда Управног суда и налаже Управном суду да донесе нову одлуку по тужби подносиоца, изјављеној против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране, УП-2 број 8-9/11 од 07.09.2012. године. У образложењу своје одлуке, Уставни суд је, између осталог, навео да је подносилац у поступку који је претходио уставносудском истицао да није доказано да је укинута радно место на којем је био распоређен, а да је Управни суд само потврдио садржину потврде цитираних у решењима управних органа, из које се не види које је од три радна места референта у Војном одсеку ... укинута. Како у спроведеном поступку наведена чињеница није на поуздан начин утврђена, Уставни суд налази да нису постојале претпоставке да се надлежни органи упуштају у оцену о могућности остваривања од неког права која подносиоцу припадају у случају укидања радног места. С обзиром да у конкретном управном поступку и управном спору није испитано да ли су постојали сви Законом прописани услови за доношење решења о престанку службе подносиоца уставне жалбе, без његове сагласности, у Министарству одбране, Уставни суд је оценио да је оспореним решењем Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране, УП-2 број 8-9/11 од 07.09.2012. године и пресудом Управног суда, II-1 У. 12887/12 од 28.03.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на рад, из члана 60. Устава Републике Србије, те је уставну жалбу усвојио, поништио наведену пресуду Управног суда и одредио том суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране, УП-2 број 8-9/11 од 07.09.2012. године.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда, II-1 У. 12887/12 од 28.03.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета ове управне ствари, па је нашао:

тужба је основана.

Одредбом члана 166. став 2. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/06), предвиђено је да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом члана 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.), да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.) и да се извршење одлука Уставног суда уређује законом (став 3.).

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права

и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 08.10.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да тужени ничим не доказује да је радно место тужиоца заиста укинута, указујући да је у досадашњим решењима наводио различите акте као основ престанка радног односа, па је остало непознаница да ли је радно место укинута или у распону. Наводи да тужени није утврдио да ли у војсци или другим државним органима има другог радног места за тужиоца, као и да му није била обезбеђена преквалификација. Због дужине трајања овог спора и чињенице да су одлуке које је тужени доносио у овој управној ствари три пута поништаване од стране суда, предлаже да Суд сам реши ову правну ствар у меритуму.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да Суд одбије тужбу.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је донето у извршењу пресуде Управног суда II-4 У.9503/11 од 12.07.2012. године, којом пресудом је тужба уважена и поништено решење туженог од 27.07.2011. године. Наведеном пресудом указано је туженом органу да је оспорено решење незаконито због повреде правила поступка јер га није потписало овлашћено лице. У даљем току поступка, на основу примедби изнетих у пресуди Управног суда, тужени орган је отклонио наведену повреду правила поступка. При томе, тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да је чињеница укидања формацијског места утврђена на основу Одлуке МО о организацијско-мобилизацијским променама стр. пов. бр.1615-2 од 25.07.2005. године, да је укинута радно место референта у Војном одељку ... Војног одсека Ниш, а која чињеница се доказује потврдом Управе за организацију број ...-16 од 19.08.2008. године и потврдом Управе за кадрове бр....-16 од 19.08.2008. године. Потврдом управе за кадрове бр....-3 од 09.09.2008. године потврђује да у време престанка службе 2005. године није постојало радно место на које се тужени могао распоредити у ВСЦГ и МО, или се могао доквалификовати или преквалификовати, док се из акта Националне службе за запошљавање Филијале Ниш број 0310-101-711/2008 од 12.08.2008. године утврђује да у моменту престанка службе тужиоца, није било слободних радних места којим се тражи посредовање у занимању пољопривредни техничар, према којој, у време престанка службе тужиоца без његове сагласности због укидања радног места, није постојала могућност распореда на друго одговарајуће радно место, као ни могућност преквалификације. Сагласно изнетом, како је радно место тужиоца укинута и како му се није могло обезбедити ни једно од права предвиђених чланом 144. став 1. Закона о Војсци Југославије, то је тужени орган нашао да решењем начелника Регионалног центра МО Ниш, инт. бр.... од 19.05.2011. године, није повређен закон на штету тужиоца, због чега је његову жалбу изјављену против наведеног решења одбио као неосновану, применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 143. став 1. тачка 9) Закона о Војсци Југославије („Сл. лист СРЈ“ бр.43/94.....3/02 и „Сл.лист СЦГ“ бр.7/05 и 44/05), који је био у примени у време престанка службе тужиоца, било је прописано да цивилном лицу у Војсци престаје служба без његове сагласности ако се укида радно место на које је распоређено или се смањује број извршилаца на једном радном месту.

Одредбом члана 144. став 1. истог Закона, било је прописано да цивилном лицу у Војсци чије се радно место укида или се смањује број извршилаца на једном радном месту престаје служба ако му се претходно није могло обезбедити једно од следећих права и то: 1) заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми; 2) стицање стручне оспособљености, доквалификације или преквалификације за рад у Војсци или заснивање радног односа у предузећу, установи, односно државном органу.

По оцени Управног суда, тужени орган је оспореним решењем повредио закон на тужиочеву штету. Ово због што првостепени орган није утврдио на поуздан начин да је пре престанка службе тужиоца 31.08.2005. године, донето решење о његовом распоређивању на радно место чије укидање је предвиђено поменутом одлуком министра одбране, нити да је такво решење постало коначно и извршно у управном поступку. Ово будући да је према стању у списима предмета, последњи акт о распоређивању тужиоца пре престанка службе било решење Команде Војног одсека Ниш инт. број 47-66/1 од 01.01.2005. године, којим је тужилац распоређен на радно место чије укидање није предвиђено наведеном одлуком министра одбране. Оваквим поступањем првостепени орган је повредио правила поступка прописана одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), према којима свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а које повреде није отклонио тужени орган у поступку по жалби, чиме је и сам повредио одредбу члана 235. став 1. истог Закона, којим је прописано је да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби. Будући да је на ове пропусте тужилац указивао и у жалби, а тужени орган ове жалбене наводе није ценио, повредио је и одредбу члана 235. став 2. истог закона. Такође, по оцени Управног суда, тужени орган је у поступку доношења оспореног решења, битно повредио одредбу члана 9. став 1. наведеног закона, којом је прописано да се пре доношења решења странци мора омогућити да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења.

Како је у поновљеном поступку утврђено да је решење незаконито, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закон о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Управни суд је оценио да није основан захтев тужиоца да Суд, сагласно одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи у овој ствари доношењем пресуде у спору пуне јурисдикције, будући да, по налажењу Суда, природа ове ствари и утврђено чињенично стање не пружају поуздан основ за то.

Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.03.2016. године, II-1 У. 1133/16 (2012)

Записничар
Драгана Ранђеловић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДК/ЈЗ